

Nụ Hôn Trong Gió

Contents

Nụ Hôn Trong Gió	1
1. Chương 1: Tình Yêu Là Gì?	1
2. Chương 2: Sau Một Cơn Say	2
3. Chương 3: Kể Lại Mặt	5
4. Chương 4: Nhầm Lẫn	9
5. Chương 5: Bộ Mặt Thật	12
6. Chương 6:	15
7. Chương 7: Sau Một Giấc Mơ	16

Nụ Hôn Trong Gió

Giới thiệu

Tôi giật mình tỉnh dậy vào một buổi sáng sớm chớm Thu và trong đầu mình văng vẳng câu hỏi đó, lẽ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-trong-gio>

1. Chương 1: Tình Yêu Là Gì?

“Tóm lại, tình yêu là gì?”

Tôi giật mình tỉnh dậy vào một buổi sáng sớm chớm Thu và trong đầu mình văng vẳng câu hỏi đó, lẽ mờ nhận ra rằng mình chính thức từ bây giờ sẽ trở thành kẻ độc thân. Như vậy có nghĩa là việc đổi relationship trên facebook là việc cần phải làm đầu tiên mà tôi nghĩ ra được. Thức dậy sau một đêm đầy nước mắt, hậu quả sau lời chia tay của Minh, người mà bây giờ chính thức không còn là người yêu của tôi nữa mà sẽ là “người yêu cũ”. Vậy đó, cái từ “cũ” đôi khi cũng chỉ cách nhau có vài tiếng đồng hồ kèm theo vài lời giải thích chẳng đầu chẳng cuối.

Tôi vươn mình khỏi chăn, đứng dậy, hai tay bóp lấy gáy mong cơn đau nhức đừng có hành hạ mình nữa và đi vào nhà tắm, nhìn bộ mặt của mình vẫn còn những vệt mascara và còn nguyên phần trang điểm từ tối

qua tôi thấy mình thật thảm hại. Việc trang điểm thật lộng lẫy để đi gặp Minh – kẻ giờ đã trở thành người yêu cũ của tôi là việc ngu ngốc nhất tôi đã từng làm để sau đó khóc lóc và đem khuôn mặt bự phẩn ầy lên giường suốt cả một đêm. Nhưng ít ra thì tôi vẫn cảm thấy vui vì phần nào khi chia tay người yêu cũ thì vẻ ngoài của tôi vẫn chẵn chu và chẳng có gì đáng để anh ta phải thương hại. Tôi thảm hại ra sao chỉ mình tôi biết là đủ thôi.

Như vậy là tôi đã kết thúc mối tình của mình sau 1 năm hai tuần gắn bó với Minh. Tôi thừa nhận tôi và Minh khác nhau nhưng điều đó cả hai chúng tôi đều biết khi bắt đầu mối quan hệ này. Tôi 20 tuổi, cái tuổi để đi chinh phục cả thế giới với lồng ngực ấm nóng và một trái tim đầy nhiệt huyết. Tôi thừa nhận tôi đã yêu Minh trước và làm mọi thứ để chinh phục anh ấy. Và khi chia tay, Minh lại là người nói điều đó với tôi trước. Nếu không muốn nói một cách thương hại thì tôi chính xác vừa bị bạn trai đá. Nghe thật đau lòng làm sao!

Tôi vẫn còn nhớ tôi đã yêu Minh vào mùa hè, tôi theo Vy – cô bạn thân của mình đi nghỉ mát trong chuyến du lịch của công ty riêng của gia đình Vy. Trong đoàn đó có Minh và lần đầu tiên tôi nhìn thấy Minh là khi anh ấy đi từ dưới biển lên ánh mặt trời như lấp lánh chiếu sáng cả khuôn mặt anh. Mọi thứ thật tuyệt, dường như tất cả là sự sắp đặt trước vậy. Tôi đã yêu Minh từ cái nhìn ấy và sau đó dùng mọi “thủ đoạn” của một đứa con gái để được tiếp cận anh. Gọi là thủ đoạn có vẻ hơi ghê gớm nhưng tôi là người chủ động trước. Sau chuyến đi biển, tôi khẽ mỉm cười đầy nham hiểm khi gục đầu vào vai anh trong suốt quãng đường về thành phố. Vy vẫn bảo tôi thật là cao tay khi “vợt” được Minh, kẻ mang tiếng lạnh lùng và cứng nhắc nhất. Và rồi chúng tôi yêu nhau vào mùa Thu giữa những đợt nắng mỏng tang trải dài trên từng con phố. Lời yêu anh có trao cho tôi không tôi chẳng còn nhớ được chi tiết nữa, nhưng giữa hai trái tim đang cùng chung một nhịp mọi thứ đâu có quan trọng gì. Tôi biết là tôi yêu anh và anh cũng vậy. Chúng tôi đã bắt đầu một mối quan hệ tình cảm như thế, rất nhẹ nhàng và rồi khi chia tay cũng chẳng quá nặng nề. Rõ ràng tôi đã từng thích anh đến phát điên và làm mọi thứ để có được anh, nhưng về ngoài lịch lãm kia lại là một khoảng không đen mà tôi không thể nào khám phá được.

- Chuyện của anh và em có lẽ chỉ là một cơn say nắng!

Minh đã nói với tôi như vậy trong hôm chia tay.

Hóa ra say nắng người ta có thể say trong suốt một năm hay sao? Hóa ra cơn say nắng quá dài như vậy mà tôi vẫn tưởng là ngắn! Hóa ra tôi và anh với quãng thời gian đã qua đi không gọi đó là tình yêu được hay sao? Giờ ôm mặt và bộ dạng này của mình, tôi chẳng thể nào định nghĩa được tình yêu là gì?

Rốt cuộc, tình yêu là gì cơ chứ? Ai có thể trả lời cho tôi được không?

2. Chương 2: Sau Một Cơn Say

Sau hai tuần chia tay Minh tôi vẫn ngỡ như mình đang mơ. Mọi kí ức của 1 năm trước bỗng chốc trở nên rõ nét hơn bao giờ hết. Mọi kỉ niệm và con đường chúng tôi đã đi cùng nhau bỗng chốc ào về như gió. Những buổi sớm mùa Thu như thế này vẫn khiến lòng tôi chẳng thể nào ngừng nhớ về anh. Tôi khẽ giật mình, giờ đây Minh đã không còn là của tôi nữa, chúng tôi đã không còn là người yêu.

Tôi yêu Minh khi vừa bước vào tuổi 20 còn anh vừa qua tuổi 24. Tôi là một đứa con gái khá bướng bỉnh và yêu sách, còn Minh, anh là người trầm tĩnh chừng chặc khác với cái tuổi đôi mươi của một người đàn ông. Minh có rất nhiều những qui tắc trong cuộc sống còn tôi thì không. Với tôi, thích là được, thích làm, chẳng hề có bất kì một qui tắc nào cả. Từ nhỏ mọi phép tắc dường như không thể nào áp dụng được lên con người tôi. Nhưng khi đến với Minh tôi có cảm giác mình khẽ nép mình vào anh, mọi qui tắc anh đưa ra đều có cách lí giải mà khiến tôi phải “đầu hàng” khuất phục. Tôi đã từng nghĩ yêu nhau thì phải thích nghi với một nửa còn lại của mình nhưng hình như tôi đã lầm. Mọi người đã nói rằng tôi giống như một cơn gió, luôn thích thay đổi và ngao du. Và vì thế, những qui tắc trong cuộc sống là điều hoàn toàn vô tác dụng. Nhưng khi yêu Minh, tôi đã tin vào những qui tắc, ví dụ như việc anh luôn luôn chỉ nhắn tin hoặc gọi điện cho tôi vào một giờ cố định, anh luôn hẹn tôi vào những ngày được sắp đặt trước trong thời khoá biểu của mình. Anh luôn luôn chỉ thích vào những nhà hàng yêu thích và cũng chỉ ngồi một cái bàn quen thuộc duy nhất. Tóm lại, Minh là tuýp người không muốn thay đổi khác với một đứa con gái như tôi luôn muốn thử và luôn muốn được trải nghiệm mọi điều.

Tôi có cảm giác rằng Minh giống như mặt đất, mãi hiền hoà và bao dung, mãi là chốn để cơn gió nhỏ như tôi dừng chân. Nhưng tôi đã lầm, mặt đất mãi mãi là nơi chẳng hề suy chuyển, còn gió, dừng chân rồi sẽ bay sẽ tung tăng mọi miền. Và tôi đã kịp nhận ra điều đó sau lời chia tay quá đổi nhẹ nhàng. Có thể, chúng tôi đã không còn có điểm chung và còn mọi cố gắng để hoà hợp với nhau nữa. Nhưng chẳng thể nào tin được rằng trái tim tôi vẫn nhức nhối khi mọi kí ức có anh ào về.

* * *

Tôi đăng kí khoá học làm biên kịch của trường Sân Khấu Điện Ảnh, khoá học chỉ diễn ra hai tháng vào các ngày cuối tuần. Tôi học đại học ngành quản lý kinh tế nhưng sở thích của tôi là hàng ngày quanh quẩn xem những bộ phim và tìm cách “bóc tách” nó như một điều thích thú. Tôi cũng thích viết và xây dựng lên thế giới nhân vật trong đó mình là người nắm giữ số phận của họ. Với phim ảnh, mỗi lần cùng nhau đi xem phim với Minh anh thường im lặng còn tôi miệng chẳng thể nào ngừng nhận xét các chi tiết “đáng lẽ phải như thế này, đáng lẽ phải như thế kia”. Nhiều lần tôi nói với Minh rằng sẽ đi học thêm về Biên Kịch, anh cười và khẽ cốc nhẹ vào đầu tôi nói rằng tôi viễn vông quá, hãy sống một cách hiện thực hơn và tập trung vào những gì đang có. Tôi không thấy được sự chia sẻ và đồng cảm từ anh nhưng vẫn làm theo anh nói. Tôi bỏ ý định đó và nghĩ về một tương lai như anh đã lên kế hoạch trước. Ra trường, tìm một công việc đúng ngành, phấn đấu để có chỗ đứng và tiền bạc, rồi sau đó mới là tình yêu. Tôi khẽ gạt đầu và rồi cố gắng vì những gì anh đã vạch sẵn ra ình, dù sao thì những gì được lập trình sẵn cũng tốt cho tương lai khi yêu anh tôi đã nghĩ như vậy. Nhưng giờ, anh không còn là người yêu nữa, tôi lấy lại ước mơ và niềm yêu thích của mình. Và điều quan trọng là tôi muốn được thử sức với một lĩnh vực đầy tính nghệ thuật mới lạ.

Lớp học có hơn 20 người, chủ yếu là những bạn sinh viên ngành ngôn ngữ, báo chí và các chuyên ngành về lí luận văn học. Cũng may những truyện ngắn của tôi được đăng trên các báo là yếu tố để tôi có thể lọt qua vòng sơ loại.

Nhìn hồ sơ của tôi, cô chủ nhiệm gỡ cặp kính xuống rồi mỉm cười nói với tôi

- Học quản lý kinh tế nhưng thích được làm biên kịch điện ảnh. Tôi rất thích đam mê này của em!

Tôi khẽ cảm ơn cô rồi cảm ơn giấy đền các thông tin với một niềm vui nho nhỏ.

Cô phụ trách lớp có mái tóc đã hoa râm, tôi đoán chắc cũng tầm tuổi như bố mẹ tôi vậy. Mặc dù mái tóc đã ngấm màu thời gian nhưng khuôn mặt cô vẫn toát lên vẻ trẻ trung và quý phái. Lần đầu tiên tôi được nghe động viên về việc tôi đã quyết định theo đuổi mặc dù nghe có vẻ hơi viễn vông. Trước đó Minh thường coi đó là việc trẻ con mà tôi thích nhanh và rồi sẽ chán nhanh. Nhưng quả thật lần này tôi rất có hứng thú ngay từ khi bắt đầu, và nếu không thử thì có lẽ tôi sẽ tiếc nuối cả cuộc đời vì mình đã không dám làm những gì mình thích. Đôi khi để sống thật với cảm xúc của mình còn là một quá trình đầy biến động và nhiều tranh cãi. Tôi đã mất nhiều thời gian để nghiệm ra điều đó.

Buổi học đầu tiên tôi há hốc mồm khi được lắng nghe về các thể loại biên kịch, cách kết cấu và lối dẫn dắt như thế nào. Tôi cũng giảng về những người đi trước và có được vị trí đứng trong làng biên kịch hiện nay. Cô giáo nói với chúng tôi rằng: Nghề biên kịch là một nghề nhìn vào có thể là hào nhoáng nhưng nếu dấn thân vào rồi thì phải có một tinh thần thép để đứng vững. Mọi sản phẩm của bạn tạo ra là cách mà bạn truyền tải trái tim mình đến mọi người và đôi khi những gì các bạn dựng lên lại là tạo nên cuộc sống cho người khác. Hãy đem cả thế giới và cả cuộc sống vào đó!. Tôi chăm chú từng lời nói như sợ chúng lọt ra ngoài mất, hóa ra đây là một công việc mang nhiều sứ mệnh đến như vậy. Tôi nghe thấy trái tim mình rạo rực với những ý tưởng và khao khát được thỏa sức vùng vẫy trong ước mơ của mình.

Buổi học kết thúc sau 4 tiết giảng không ngừng của cô chủ nhiệm, cô hiện là một Biên kịch có tiếng trong giới điện ảnh. Học viên ai cũng hào hứng và phấn khích, riêng tôi, cố đợi cả lớp về hết và lon ton đến gặp riêng cô để trò chuyện vài phút.

- Thưa cô! Tôi tiến đến gần khi cô đang thu đồ đạc để chuẩn bị về.

- Có vấn đề gì không em? Cô giáo nhìn tôi và rất dịu dàng.

- Thưa cô, em muốn nói rằng buổi học của cô em rất thích ạ.

- Cô cảm ơn em. Hai cô trò ta cùng đi cùng nói chuyện nhé!

Tôi bước theo cô, tôi bày tỏ một số quan điểm của mình về những gì cô đã giảng và quả quyết rằng mình sẽ theo đuổi ước mơ này đến cùng. Tôi thừa nhận với cô mình là dân ngoại đạo không được rèn luyện bài bản về văn chương nhưng tôi quả quyết với cô rằng mình đủ đam mê để theo đến cùng. Và những thiếu sót đôi khi sẽ là động lực để tôi cố gắng. Cô giáo nhìn tôi và khẽ mỉm cười, cô động viên và hi vọng sẽ sớm nhìn thấy được tài năng của tôi ở lớp học.

Tôi về nhà, lên mạng tìm kiếm mọi thứ tài liệu và mọi thứ liên quan đến biên kịch. Đúng là trước đây tôi vẫn thường “bóc tách” mọi thứ từ phim ảnh nhưng quả thực điều đó chưa thể đủ. Đó là tôi mới chỉ đứng trên phương diện khách quan và theo cảm tính. Việc học và tiếp cận bộ môn này quả thật lượng kiến thức của tôi chỉ giống như giọt nước với đại dương, còn đam mê của tôi, tâm huyết của tôi. Tôi sẽ chất cao như núi Thái Sơn. Tôi khẽ mỉm cười với quyết tâm cao ngất của mình.

* * *

Sáng chủ nhật, Vy hẹn tôi ở quán Bơ, cô gái này lúc nào cũng đúng giờ. Tôi đến thì đã thấy Vy ngồi đó từ bao giờ. Vy mặc váy trắng, áo khoác bò rất cá tính, tóc búi cao và trang điểm nhẹ nhàng.

- Xin lỗi, lần nào cũng bắt cậu đợi! Tôi mỉm cười tỏ vẻ hối lỗi.

- Hi, tại tớ đến sớm thôi. Vy cười hiền.

- Sao hôm nay lại hẹn tớ ra thế này? Theo tớ thì điều này không bình thường chút nào. Tôi nháy mắt với Vy lém lỉnh.

- À, muốn gặp cậu một chút trước khi đi.

- Hả, đã đi rồi sao? Tôi há hốc mồm.

- Không, tớ chưa đi Úc, sao đi nhanh thế được khi mà visa còn chưa cấp chứ. Tớ đi Cát Bà 2 tháng để quản lý resort, sau đó tớ mới đi. Hồ sơ xin bảo lưu ở trường tớ làm xong rồi.

- Vậy hả? Làm tớ hết hồn. Sao không ở đây bù khú với tớ rồi mới đi Úc có hơn không? Ra ngoài Cát Bà làm gì? Ở đó không có tớ đâu, cậu sẽ buồn chết đó. Tôi vênh mặt lên vẻ giận dỗi.

- Hi, tớ muốn thư giãn đầu óc một chút thôi!

Vy là bạn thân với tôi từ tiểu học, hai đứa nhà ở chung phố, hồi bé tỳ bố mẹ vẫn thường phân chia đưa đón hai đứa. Cấp hai chúng tôi chung trường nhưng khác lớp. Cấp 3 thì học khác trường còn lên đại học mỗi đứa một nơi và một ngành học. Tôi vẫn thường gặp Vy ở quán Bơ này. Quán cafe lần đầu tiên hai đứa lang thang trên đường Phùng Hưng rồi quyết định vào vì cái tên rất lạ, sau đó, mọi lần khác cứ hí hửng hẹn nhau ra Bơ ngồi. Chẳng biết vì tên của nó rất lạ hay chúng tôi thích cái không gian của quán nữa. Mỗi lần tôi chỉ cần nhắc cho Vy “quán cũ nhé!” thế là Vy hiểu ngay tức thì. Và sau nhiều năm tôi và Vy cũng chưa có ý định đổi sang một nơi khác để gặp nhau.

Vy chuẩn bị cho chuyến du học sang Úc chuyên ngành Quản trị khách sạn. Gia đình Vy rất khá giả, bố có một công ty tư vấn về tài chính và là chủ một resort ở Cát Bà. Cô mới 20 tuổi nhưng là con gái độc nhất của gia đình nên mọi việc dường như Vy phải chịu trách nhiệm và gánh vác trên vai mọi thứ để thừa hưởng khối tài sản kếch xù từ resort đó cũng như để điều hành nó ra sao. Cô bạn của tôi có một dáng người thanh cao, đặc biệt Vy hát rất hay, từ nhỏ đã được học piano, học thanh nhạc. Vy yêu âm nhạc và muốn được đứng lên sân khấu, nhưng cái trọng trách lớn lao của gia đình khiến bố mẹ kỳ vọng rất nhiều vào cô bạn của tôi khiến Vy phải từ bỏ mọi thứ. Vy đã từng được lọt vào vòng trong của một cuộc thi tìm kiếm tài năng nhưng rồi phải bỏ dở bởi năm đó khủng hoảng kinh tế khiến công ty của bố cô đứng trên nguy cơ phá sản, rồi mọi bê bối từ resort khiến Vy không thể nào sống cho ước mơ của mình được nữa. Tôi tiếc cho Vy, cho ước mơ của cô ấy, cô gái này lúc nào cũng mang đầy trọng trách. Và Vy cũng là người hiểu tôi nhất như biết rõ nhất về mối quan hệ giữa tôi và Minh.

- Tớ sẽ đi 2 năm chắc 2 năm sẽ chẳng được ngồi ở Bơ như thế này rồi. Vy nói tiếc rẻ.

- Cậu lúc nào cũng mang trong mình quá nhiều trách nhiệm.

- Ủ, nhiều khi tớ ước tớ không phải là tớ. Tớ ước được sống như cậu.

- Tớ á? Vì sao cơ?

- Cậu rất tự do. Như là gió.

Tôi giật mình, đã rất nhiều lời khen ngợi dành cho tôi vì tôi là một đứa sống có cá tính. Việc yêu ghét rõ ràng và đôi khi không thích sự ràng buộc. Có lần Vy đã bảo tôi giống như là Gió, được bay nhảy và tung tăng làm mọi điều, được đi mọi nơi mà tôi thích. Tôi hoàn toàn khác với cô ấy. Hóa ra, tôi đang tự do và hạnh phúc. Thế mà điều này bản thân tôi lại không hề biết.

- Minh và cậu dạo này sao rồi? Vy hỏi, cố nói với tôi bằng một giọng bình thường nhất có thể

- Sao rằng gì nữa, giờ bọn tớ đã là người yêu cũ. Tôi về trả lời từng từng.

- Nghe ba từ “người yêu cũ” phát ra từ miệng cậu mà thật chat chúa.

- Thì sự thật là như vậy mà, tớ nhận ra rằng tớ rất khác Minh.

- Tớ đã thấy điều này ngay từ khi hai người bắt đầu.

- Vậy sao cậu không can ngăn tớ?

- Can ngăn sao được khi cậu và anh ấy đang say?

“Say!” Đúng rồi, tôi và Minh đã say. Và khi tỉnh lại mọi thứ giống như vừa trải qua một cơn say xỉn. Hậu quả của nó thật kinh khủng, tôi cũng chẳng muốn nhớ đến nữa. Nhưng, dư âm về cơn say với tôi vẫn còn, tôi vẫn còn choáng váng một chút khi nhớ về anh. Tôi là người bị... đá trước cơ mà!

Trước khi tôi và Minh yêu nhau Vy và Minh cũng có một mối quan hệ tốt đẹp. Minh là Trưởng phòng quản lý dự án của công ty bố Vy, cô ấy luôn coi Minh như một người thầy. Hàng ngày, ngoài việc học trên lớp Vy phải đến công ty để thực tập. Mối quan hệ của Minh và Vy trước khi tôi xen vào là “thầy- trò”. Tôi hỏi Vy và Minh thì hai người luôn dành những từ ngữ rất tốt đẹp về nhau. Từ đó tôi cũng không hỏi Minh về Vy nữa, với hai người đó khi đi chung với tôi họ luôn giữ một thái độ rất chừng mực, khác với tôi suốt ngày chành chành chọe chọe nhí nhố treu chọc. Có lẽ, Vy và Minh giống nhau, ít ra là về thái độ thể hiện trước mặt tôi, một thái độ rất rất quý tộc.

Hai chúng tôi khép lại câu chuyện ở đó. Cuộc sống của Minh tôi cố tình để không hỏi qua Vy. Nếu còn hỏi có lẽ tôi sẽ sống những ngày tháng chỉ chăm chăm nhìn vào anh ấy. chỉ chăm chăm xem anh ấy ra sao. Trước khi tôi và Minh yêu nhau, chúng tôi không có nhau, tôi vẫn hạnh phúc sống hàng ngày thì có làm sao sau khi chúng tôi chia tay tôi không thể sống như thế? Cuộc sống sẽ cứ trôi qua và tôi cũng còn rất nhiều thứ để làm ở phía trước, hiện tại gần nhất là café với Vy và mọi cố gắng trong khóa học Biên Kịch của tôi

3. Chương 3: Kể Lại Mặt

Tôi vui đầu vào đồng bài tập được giao về nhà, nhiệm vụ của tôi là phải hoàn thành hai kịch bản phim ngắn trong một tuần. Những qui tắc tôi đã học thuộc và giờ đã đến lúc để áp dụng óc sáng tạo của mình. Tôi ngồi bên máy tính, lạch cạch gõ những dòng đầu tiên và bỗng dưng nhớ đến Minh. Chẳng hiểu sao nhưng dòng suy nghĩ lại kéo tôi về phía anh, mọi hình ảnh lại như một cuốn phim quay chậm. Tôi hồi hã ghi chép lại mọi thứ rồi tôi thấy mình đang khóc. Nước mắt nhẹ nhàng rơi trên bàn phím. Hóa ra, tôi vẫn còn yêu anh. Thế nên trái tim tôi mới đau đớn khi nhớ về mọi thứ đã qua như thế.

Tôi đóng laptop khi đồng hồ điểm số 4h sáng. Trời còn nhá nhem tôi, tôi ra đóng cửa sổ phòng, tắt đèn ngủ và leo lên giường. Tôi mở mắt thao láo, màn đêm tĩnh mịch bao phủ xung quanh và rồi tôi chìm sâu và giấc ngủ, cô gái trong câu chuyện của mình tạo ra cứ ám ảnh tôi mãi. Hình như, cô gái đó rất giống tôi.

Chiều thứ 7 tôi đến lớp hồi hộp để được nghe nhận xét từ giáo viên cũng như cô sẽ công bố kịch bản nào sẽ được nhận làm phim ngắn của đạo diễn Hoàng Sơn. Tôi lê xác đến lớp khi vừa hoàn thành bài thi giữa kì trên lớp cùng với đôi mắt gấu trúc thâm sì. Ngồi bàn cuối cùng vì đến muộn nhất, tôi ôm mặt xuống bàn, mắt lơ lơ bởi vì đã thấm mệt. Những con số và tính toán khiến tôi điên lên nhưng nếu như không thức trắng mấy đêm để học có lẽ kì này tôi sẽ chẳng thể nào lê lét qua khỏi kì thi.

Hình như có ai đó đang gọi tên tôi.

- Bảo Anh đâu? Bạn đó có đến không nhỉ?

Tôi như choàng tỉnh khỏi cơn buồn ngủ như đang muốn kéo sứt mi mắt xuống.

- Dạ, dạ có em ạ.

- Tốt lắm, Bảo Anh, đứng lên và hãy nói về ý tưởng kịch bản của em.

Tôi bối rối đứng dậy, hít một hơi thật dài để đỡ run và làm lẩn át cơn buồn ngủ. Tôi nói về nhân vật của mình và câu chuyện mà tôi dựng lên. Đó là một cô gái đã từng làm mọi cách để kéo chàng trai về phía mình nhưng cũng phải làm mọi cách để đẩy anh ra xa phía cô bởi nếu chàng trai đó ở bên cô gái thì anh sẽ mất tất cả mọi thứ là công danh, tiền bạc, địa vị và gia đình. Cô gái đó phát hiện ra mình mắc một chứng bệnh liên quan đến trí nhớ và có thể nhiều ngày sau đó cô sẽ không còn nhớ anh chàng kia là ai. Cô còn khoảng 1 tháng để làm mọi cách đẩy anh ra xa. Nhưng khi càng làm điều đó, cô càng bị trái tim điều khiển hơn là tâm trí. Khi cô gái mất đi mọi kí ức về chàng trai thì cũng là lúc chàng trai phát hiện ra nhưng mọi thứ đã muộn, mãi mãi kí ức về chàng trai sẽ chỉ có một mình anh ta nhớ đến. Còn cô gái, mọi kí ức và tình yêu đã bị xóa sạch. Dư âm còn lại chỉ là đau đớn và xót xa cho chàng trai sống với kí ức cũ.

Tôi tóm tắt ý tưởng của mình cho cả lớp nghe, không khí xung quanh im ắng, tôi có cảm giác mình nghe rõ được từng vòng quay chiếc quạt trên đầu mình như thế nào. Cô giáo khẽ gật đầu và mỉm cười khen ngợi. Tôi cũng nhận được sự tán dương từ phía các học viên khác. Bỗng có một tiếng nói từ phía dưới vọng lên.

- Theo em, đây là 1 ý tưởng cũ rích và nhàm chán!

Cả lớp bỗng trở nên im lặng trước câu phản ứng của người đó. Tôi quay sang phải nhìn về phía có tiếng nói ấy. Một luồng ánh mắt sắc lạnh hướng về phía tôi.

- Hãy chứng minh tại sao em thấy nó “cũ rích” như em nói. Cô chủ nhiệm hướng chú ý về phía anh ta.

- Câu chuyện này chẳng khác gì những câu chuyện ở các bộ phim Hàn Quốc mà chúng ta vẫn được xem. Anh chàng cất cao giọng, một giọng nói lạnh lùng và ngạo nghễ.

- Xin lỗi, nhưng đó mới chỉ là ý tưởng được trình bày miệng, còn đi vào chi tiết chắc anh chưa đọc nên đừng vội kết luận. Tôi thẳng thắn đưa ra quan điểm của mình.

- Tôi không biết chi tiết của cô như thế nào, nhưng nếu là ý tưởng, hãy làm mới nó dù nó là cũ rích đi chăng nữa. Anh ta ngạo nghễ và có vẻ đắc ý khi nhận thấy phản công từ phía tôi.

- Vậy theo anh cách tôi trình bày vừa rồi không mới? Tôi hỏi vặn lại.

- Cái cách cô gây chú ý cho người khác thật tế nhị. Anh ta càng dung những lời lẽ sắc bén.

- Có thể tôi tế nhị nhưng kịch bản của tôi thì không. Nếu anh đã đọc qua kịch bản đó thì hãy lớn miệng nhận xét, tôi hoàn toàn tiếp thu còn nếu anh cho rằng mới chỉ nghe qua tôi nói đã vội nhận xét cả kịch bản thì tôi nghĩ anh không có tư cách. Tôi nói khá gay gắt.

- Vậy cô nghĩ sao nếu như cô là biên kịch mà khi trình bày ý tưởng và truyền tải cho diễn viên và đạo diễn cũng như cả ê kíp làm phim toàn bộ ý đồ của cô khiến cho người khác buồn ngủ?

- Anh...anh... Tôi gần như nổi máu điên lên với cái thái độ rất chi là khó chịu của anh chàng tự xưng mọt đầu ra này.

- Thôi được rồi, Hoàng Sơn, đây mới chỉ là bài tập đầu tiên thôi. Cô chủ nhiệm xoa dịu không khí của cuộc đấu khẩu. Cả lớp có vẻ xôn xao, xì xào, tôi ngồi xuống và không gân cổ lên nữa. Quay mặt sang tôi thấy anh ta chẳng thèm nhìn xem thái độ của tôi như thế nào, anh ta rất chi là đắc ý.

- Ôi, hóa ra đó là Hoàng Sơn, đạo diễn trẻ vừa được vinh danh tại liên hoan phim đó.

- Ôi, sao anh ta lại có mặt ở đây nhỉ?

- Cá tính quá!

Tôi nghe vài tiếng xì xào bàn tán của mọi xung quanh. Hơi giật mình, tôi quay sang nhìn lại khuôn mặt và dáng dấp của anh ta. Đúng là đạo diễn Hoàng Sơn thật, tôi đã nhìn thấy mặt anh ta trên báo vào lần,

nhưng trên báo có vẻ già dặn hơn ngoài đời. Tôi thấy anh ta mặt rất trẻ chứ không bụi bặm và nghệ sĩ như vào tấm hình tôi đã xem. Thì ra người học trò thành danh của cô chủ nhiệm vẫn ca tụng là anh ta đây, anh ta cũng xuất thân là dân ngoại đạo với điện ảnh. Càng ngoại đạo hơn nữa khi anh ta học biên kịch sau đó mới đi làm đạo diễn. Đúng là kẻ lắm tài nhiều tật, nhưng cái thái độ trên báo khác hẳn thái độ ngang tàn ngạo nghễ như bây giờ. Ôi, anh ta đúng là kẻ kinh người!

Vậy mà kẻ này trước kia tôi đã trầm trồ thán phục và ca tụng anh ta, lấy anh ta như một tấm gương để học tập cơ đấy.

Anh chàng đạo diễn này vẫn tỏ ra đắc ý khi vừa khiến làm tổn thương được tôi và làm bẽ mặt tôi trước cô chủ nhiệm và các học viên khác. Những lời lẽ sắc bén và lạnh lùng của anh ta đánh trúng tôi, một kẻ non nớt và bờ ngõ chưa hề có một chút phòng vệ nào. Tôi bỗng thấy bàn tay mình run run lên, và cái cảm giác uất ức nghẹn cổ họng. Dù sao thì cũng là kịch bản đầu tiên của tôi khi tham gia khóa học, cô giáo còn chưa kịp nói gì thì anh ta đã hất thẳng một xô nước vào mặt tôi rồi.

Cô chủ nhiệm can thiệp để việc cãi vã giữa hai người không trở nên căng thẳng. Cô cũng đưa ra những nhận xét mà tôi cảm thấy hợp tình hợp lý hơn. Tôi được khen ngợi trong cách viết và lối dẫn dắt, nhưng đề tài hơi cũ và tôi chưa làm mới được nó. Thêm vào đó tôi lại quá tập trung và nội tâm nhân vật, và dường như tôi chưa làm chủ được những điểm thắt nút và xung đột. Nhưng điều đáng khen ở đây mà cô muốn dành cho tôi là tôi như đang viết bằng cả trái tim mình. Một lời nhận xét như thế thì mang đầy tính thuyết phục và tôi cũng dễ tiếp thu những hạn chế của mình hơn. Sau khi chăm chú và ghi chép lại những điều cô nói, tôi nghiệm ra được rất nhiều điều, và cả nhìn thấy mình đã sai sót ở đâu.

Cuối buổi học cô chủ nhiệm nói sẽ thông báo 3 kịch bản sẽ được chuyển qua cho đạo diễn Hoàng Sơn để dựng thành phim. Cô sẽ không thông báo ngay trên lớp mà đạo diễn sẽ tự liên lạc với biên kịch. Các học viên ai cũng hào hứng và hồi hộp xem mình có được chọn hay không. Tôi thì đã... bớt hào hứng đi phần nào sau khi đã bị tên đạo diễn kiêu ngạo kia chém cho tôi tởm. Tôi xếp sách vở rồi ra về, cầm đồng kịch bản mà mình đã nâng niu và thức trắng đêm để viết với bao cảm xúc nhưng hiện giờ nó lại mang tiếng là cũ rích. Tôi hơi buồn và hơi thất vọng về bản thân, hoá ra, từ trước tới giờ tôi đã quá tự tin vào bản thân mình, có lẽ mọi người nói đúng, Minh cũng nói đúng, tôi nên tập trung vào những gì tôi đã được học ở trường hơn là những thứ tôi chỉ thích chứ không hề có căn bản.

Tôi ra cầu Long Biên hóng gió, dạo trước còn có Vy đi cùng nhưng từ hồi tôi và Minh yêu nhau chúng tôi không đi cùng nhau nữa. Duy nhất chỉ có Bơ là chỗ duy nhất không thay đổi, còn mọi thứ tôi gạt Minh ra và thay thế vào đó là Vy. Tôi vẫn thường cùng anh đứng bên thành cầu vào những buổi chiều cuối tuần hóng mát, tôi thích được bước lên trên bậc sắt thành cầu và dang tay đón lấy gió. Minh vẫn thường kéo tay tôi lại vì sợ trong một phút phấn khích tôi sẽ rơi tõm xuống mặt sông hiền hoà nhưng đầy nguy hiểm kia. Tôi vẫn phì cười và nghĩ rằng anh lo quá xa, tôi muốn đứng lên như thế và tôi nói với anh rằng tôi làm chủ được bản thân mình.

Tôi đứng một mình đón ánh hoàng hôn về vội vã, những đôi uyên ương đi bên nhau hạnh phúc. Tôi nhẹ nhàng đi bộ từ đầu bên này cầu, cái cảm giác đơn độc này thật kì lạ, tôi không biết mình muốn gì, không biết mình nghĩ gì, chỉ thấy lòng mình chơi vơi. Tôi và Minh, mối quan hệ ấy đã chấm dứt, có phải do tôi quá vội vàng hay còn điều gì mà tôi không thể nào biết được hay không!

Tôi đi bộ hết từ đầu cầu bên này rồi vòng ngược trở lại, tôi đứng quay ngược lại phía ánh đèn hướng từ thành phố. Bóng tối khẽ len lõi và in hằn thành những dải mênh mông buồn vô tận. Tôi đang buồn, hẳn thế rồi! Cầm kịch bản trên tay mình, tôi bỗng thấy hoang mang cực độ, thứ tôi đang theo đuổi liệu có phải là một con đường đúng hay không. Hay tôi đang đi sai đường?

Tôi bỗng thấy nhớ vòng tay ấm áp của Minh da diết. Tôi không mạnh mẽ như tôi vẫn tưởng. Thì ra cái cảm giác được bao bọc mới yên bình đến nhường nào. Ở bên Minh anh luôn che chở cho tôi, anh luôn vạch sẵn mọi thứ và tôi chỉ việc làm theo. Tôi đã từng ngọt ngào với điều đó, nhưng hoá ra, để là người quyết định và tự làm theo ý mình chẳng hề đơn giản chút nào.

Nhìn đồng hồ đã 9h tối, tôi về nhà, leo lên giường và đánh một giấc. Mặc kệ quần áo vứt vương vãi trên sàn nhà và có thể sáng hôm sau mẹ sẽ đập cho tôi vài cái vào người vì cái tội bữa bãi. Tôi cần yên tĩnh. Tôi cần ngủ, chỉ ngủ mà thôi. Tôi cần được tĩnh tâm và không muốn phải nghĩ đến bất cứ điều gì nữa.

* **

Sáng chủ nhật, tôi dậy sớm hơn thường lệ vì có lẽ tối qua đã ngủ quá mức cho phép. Buổi sáng ra ban công đứng đón lấy không khí của một sớm mùa Thu cho tôi cái cảm giác dễ chịu. Điện thoại từ tối qua có tin nhắn, tôi mở ra, đó là một tin nhắn từ Vy:

“Tớ đi qua và nhìn thấy cậu đứng chơi với một mình ở đó, tự dưng thấy có lỗi với cậu rất nhiều...”

Tôi nhún vai khó hiểu, điều gì Vy làm có lỗi với tôi cơ chứ? Hay là việc cô ấy không ở bên tôi lúc ấy, hay lâu rồi chúng tôi không cùng nhau ngắm hoàng hôn?

“Tớ không sao, tối qua bỗng cần một chút cảm xúc nên mới đứng một mình ở đó. Lần sau đi, nhất định sẽ có cậu”

Tôi nhún lại như vậy cho Vy yên tâm, có lẽ có một đứa bạn dở dờ ương ương ở bên cạnh và luôn gây phiền phức là điều quá khó khăn với cô ấy. Tôi không muốn mình phải làm gánh nặng của ai cả.

Tôi cũng chỉ ở nhà được qua bữa trưa ăn cùng gia đình rồi lại tót ra ngoài đường. Mẹ luôn than phiền rằng con gái nên học bếp núc và nên gần gũi bố mẹ để có thể học cách sắp xếp mọi thứ. Nhưng với tôi, cứ sênh chân một cái là tôi lại lướt lơ ngoài đường, hết công to việc lớn ở trường ở lớp, các đoàn thể ban ngành các nhóm hội rồi lại đến những việc bé cón con của riêng mình. Tôi không thích hợp với việc chỉ ngồi một chỗ và tôi đã thử ngồi một chỗ như mẹ nói nhưng đó là điều nhạt nhẽo vô cùng mà tôi đã từng làm.

Giữa cái nắng chang chang tôi phi xe đến The HL Tower, cũng chỉ vì một cuộc điện thoại mà tôi không ngờ tới, đúng ra là tôi không hề nghĩ tới. Trợ lý của một đạo diễn nào đó, của một hãng phim nào đó mà tôi nghe câu được câu chăng hẹn tôi 1h30 phải có mặt để có vài công việc muốn trao đổi. Chẳng lẽ kịch bản của tôi lại được chọn ư? Đúng là...tôi không dám mơ nữa.

Sau khi hỏi nhân viên bảo vệ của toà nhà phải mất khoảng 20 phút tôi mới tìm ra được văn phòng của hãng phim đặt địa điểm trên tầng 48, thậm chí ở trong một phòng làm việc khá rộng rãi nhưng cái biển hướng dẫn cũng bé tí nên phải loay hoay và hỏi đi hỏi lại tôi mới tìm được. Nhân viên lễ tân mời tôi vào phòng tiếp khách và bảo tôi ngồi đợi vì đạo diễn đang họp với diễn viên và đội làm phim. Tôi phải ngồi đợi khoảng 30 phút, uống hết một cốc nước lọc kèm thêm một cốc sinh tố mà cô nhân viên lễ tân mang ra vẫn chẳng thấy nhân vật chính người hẹn gặp tôi là ai. Tôi có phần hơi nản chí, nhưng thôi, tôi chép miệng cố ngồi đợi xem sao. Dù chẳng nên cơm cháo gì thì cũng được ngồi điều hoà mát lẹm và sinh tố không mất tiền!

- Xin chào! Cô đợi lâu chưa?

Tôi khẽ giật mình bỏ cốc sinh tố xuống khi có tiếng người. Đúng như những gì tôi dự đoán. Anh ta, kẻ đã nhạo báng tôi trong buổi học hôm qua, kẻ đã chê bai đủ thứ mặc dù chỉ được đến lớp Biên Kịch theo tư cách khách mời. Tên đạo diễn đáng ghét, kẻ làm xấu mặt tôi với các học viên khác hôm nay lại đang tử tế trước mặt tôi. Ôi, đúng là nhiều khi người tốt kẻ tốt lẫn lộn không biết đường nào mà lẫn!

- Cô ngạc nhiên không? Anh ta hỏi tôi.

- Phần nào đoán được khi tôi nghe điện thoại. Tôi tỏ vẻ lạnh lùng, nhấp ngụm nước trắng để cổ họng được thanh thoát. Ngộ nhờ anh ta có nhận xét hoặc bình phẩm bêu xấu gì còn lấy sức mà chiến đấu.

- Cô cũng thông minh đấy!

- Tất nhiên, người thông minh chỉ nói chuyện với người thông minh thôi!

- À, ra thế, tôi nên hiểu đây là một lời khen hay là một lời châm chọc nhỉ?

- Tuỳ anh nghĩ thôi.

- Thôi được rồi, không cãi nhau với cô nữa. Lí do mà tôi mời cô tới hôm nay là...

Tôi ngồi hai tiếng đồng hồ sau đó để bàn bạc cụ thể một cách nghiêm túc về công việc. Ban đầu tôi không thể nào tin được là mình đang ngồi chung bàn và nói chuyện tử tế với gã đạo diễn nửa mùa hâm dở này. Nhưng, đúng là khi làm việc anh ta rất nghiêm túc. Kịch bản của tôi là kịch bản thứ 4 được chọn, có nghĩa là 3 kịch bản xuất sắc trước đã được xem xét còn kịch bản của tôi được vớt vát chọn thêm cho 1 dự án mới. Tuy nhiên, anh ta muốn tôi chỉnh sửa vài thứ cũng như bàn thêm về các phân cảnh. Tôi phân bố chưa được

phù hợp và vẫn còn nhiều thiếu sót. Và anh chàng đạo diễn Hoàng Sơn nổi tiếng đa tài nhưng không kém phần nhiều tật này muốn tôi viết lại một vài chỗ để có được kịch bản hoàn hảo nhất.

Tôi quên bém vụn cái vớ hôm qua vì cách làm việc và sự thu hút khi Hoàng Sơn nói chuyện, quả thực anh ta rất có tài, những lỗ hổng và những chỗ chính tôi còn đang cảm thấy chưa được thuyết phục anh ta đều tìm cách lấp chỗ trống đó cho tôi. Và tôi cũng học hỏi được nhiều thứ ngoài lề nữa mà đôi khi lý thuyết không có và không ai muốn dạy ỉnh.

Chỉ có hai tiếng thôi nhưng tôi cảm thấy thời gian đó thật quý giá, Hoàng Sơn giao lại cho tôi một số việc, thêm deadline cần trả kịch bản hoàn chỉnh và một số kiến thức mà anh ta muốn tôi đến học hỏi ở phim trường. Bỗng dưng, Hoàng Sơn lại có lòng tốt như vậy khiến tôi chột dạ.

- Đừng nghĩ rằng tôi đang cho không cô cái gì, hoặc quá dễ dàng. Tôi chỉ đang công việc của tôi thôi. Bộ phim của tôi, đứa con của tôi vì thế tôi muốn “nuôi dạy” nó. Cô hiểu chứ? Đừng nghĩ đây là lòng tốt!

Anh ta cho tôi ngay một tràng giáo huấn khiến mọi suy nghĩ vừa mới nhen nhóm lên đã bị dập tắt. Tôi gật đầu, đúng rồi, đây không phải là lòng tốt. Anh ta cũng không thể là người tốt và tôi phải coi mọi thứ mới bắt đầu chỉ là thử thách.

4. Chương 4: Nhầm Lẫn

Tôi ngày ngày cày với đồng kịch bản được giao làm lại, thậm chí tôi còn không ló mặt ra khỏi phòng, khác với kiểu hàng ngày nhảy chân sáo của tôi. Mẹ đi qua đi lại ngó nghiêng xem tôi đang làm gì. Tất nhiên là tôi giấu mít rồi, bưng bít chuyện tôi đi học lớp Biên Kịch bởi mẹ sẽ cho đó là những trò nhí nhố mà tôi sẽ chỉ thích được hôm nay và ngày mai sẽ chán. Mẹ rất quý Minh mỗi khi anh đến nhà và thường tỏ ra tin tưởng khi đứa con gái chẳng bao giờ lớn của mình có một người yêu đĩnh đạc như vậy ở bên nhưng bà và Minh khá giống nhau, họ thường đánh giá thấp tôi, lúc nào cũng coi tôi như một đứa con nít.

Tôi bấm nút send khi đồng hồ chỉ đã 8h tối. Suốt mấy ngày tôi bị Hoàng Sơn ám ảnh, tôi sợ hãi rằng nếu mình không làm tốt thì anh ta chắc sẽ rất sung sướng. Thở phào nhẹ nhõm khi mấy ngày chết dí trong phòng với đồng hồ dồn dập do chính mình tạo ra. Tôi vui sướng biết nhường nào khi nhìn mọi thứ xong xuôi. Tôi bật máy điện thoại lên, có 20 cuộc gọi nhỡ. Tôi nhớ ra rằng hôm nay là bữa tiệc tổ chức của DA Band - một nhóm nhạc mới nổi mà ban đầu tôi chính là kẻ truyền cảm hứng cho các thành viên. Nói thì hơi ngoa nhưng thực sự khi làm một vài hoạt động ở trường tôi có mời DA Band lúc đó còn mới chỉ thành lập được vài ngày, Vy cũng là thành viên hát chính ở đó, ngoài Vy ra thì những thành viên khác nhóm kém tôi 2 tuổi nên tôi toàn cày lớn và dễ sai vặt. Nhưng thực sự, tôi nhìn thấy tiềm năng ở những cô bé cậu bé mới chấp chững bước vào nghề đó. Vy không hoạt động thường xuyên được nên từ lúc nào 5 thành viên của DA Band là Kun, Bibi, Minh Mz, Chi X6 đã coi tôi như người quản lý của nhóm. Sau khi tôi yêu Minh tôi ít tham gia cùng DA Band hơn nhưng cả lũ vẫn hay nhí nhằng dụ tôi đến hoặc tham khảo ý kiến. Tôi nghiêm nhiên trở thành một thành viên không thể thiếu và luôn là “chị Hai vì ai pi” mà cả nhóm yêu mến.

Tối nay DA Band biểu diễn ở Chip Bar debut MV đầu tay. Tôi tá hoả gấp máy tính, đi thay quần áo và bắt taxi đến đó. Xem chút nữa tôi đã bỏ lỡ một đêm hội ca nhạc đầy màu sắc cũng như có thể tận mắt chứng kiến những đứa em mình yêu quý giờ đã chững chạc trên sân khấu ra sao. May mà ông trời cũng thương tôi khi vừa hoàn thành kịch bản vừa có thể kịp thời gian để đến đây. Có điều tôi vội vàng trang điểm nên trông đúng là... kiểu như vừa mới tô son trát phấn đúng theo nghĩa đen. Haiz.

Chip Bar hôm nay được DA Band bao trọn, cả Bar khách lẻ đến được giảm giá nhân dịp MV đầu tay. Chủ của bar này tôi cũng biết đó là anh họ của Vy, một người bướng bỉnh không chịu đi học để tiếp quản dòng dõi tài chính của họ hàng Vy mà quyết định mở bar và đầu tư vào DA Band. Đúng là một người cá tính và tôi thích điều đó. Nơi này dường như mọi thứ mới trở về chính tôi đúng nghĩa. Đã lâu lắm rồi tôi không tới đây cũng chỉ vì muốn giữ một hình tượng bạn gái sạch trong mắt Minh. Với Minh thì việc đến bar là việc chẳng hay ho gì và tôi nên dành thời gian đó cho những việc có ích hơn. Ví dụ như việc chăm chuốt để trở thành bạn gái “trong sáng không tì vết” để đi bên cạnh Minh.

Tiếng nhạc chất chứa ầm ầm khiến tôi phấn khích, mọi giác quan của tôi như được đánh thức. Mọi người đang hoà vào nhau và cháy bỏng trong những nốt nhạc mà những kẻ cầm đầu là DA Band. Sau một thời

gian không nghe bọn trẻ hát (tôi vẫn tự nhủ cái quyền như vậy) tôi đã nhận thấy được sự trưởng thành và chuyên nghiệp hơn. Ôi, tôi nhớ những con người này, những thứ âm nhạc như thế này biết bao, tôi giống như một kẻ lâu năm trở vậy vậy.

Âm nhạc khiến cho chúng tôi dường như quên hết mọi qui tắc và khoảng cách giữa người với người gần nhau hơn. Sau màn biểu diễn rực lửa của DA Band tôi tìm một góc phía sau để có thể nói chuyện. DA nhường sân khấu cho khách mời để tiếp tục chương trình sau ít phút nữa.

- Chị đến bao giờ thế? Kun quàng tay lên cổ tôi, cậu ấy cao lớn tới mức như ôm tôi trọn.
- Ôi lâu không gặp chị rồi, nhớ chị quassaaaaaaaaaaaa. Chi X6 chạy đến và ôm chầm lấy tôi.
- Các em diễn hay lắm, chị không tin được vào mắt mình nữa. Tôi cười toe sung sướng.
- Việc chị bỏ tụi em nên phải khác chứ, cả nhóm muốn chứng minh cho chị thấy chị sai là khi bỏ DA mà chạy theo trai. Haha. Bibi cười lém lỉnh, thằng bé ít tuổi nhất nhưng lại thích tuôn ra những câu nói khác già dặn.
- Ừa, chị biết lỗi rồi mà. Tôi nắm lấy hai tay trước ngực tỏ vẻ hối hận.
- Chị đứng đây nhé, bọn em lại tiếp đây. Đừng về sớm nhé tụi đi ăn đêm với tụi em.

Tôi khẽ gật đầu và rồi để mấy đứa tiếp tục những màn biểu diễn tiếp theo. Tôi chọn một góc để có thể quan sát được từ phía xa. Gọi một chai Ken inh và tự nhâm nhi, tôi dường như đã quên mất vị bia và những thứ liên quan đến chất cồn. Đúng là mãi mãi vô bực ngoan ngoãn không thể nào dựng lên hoặc gây dựng hình ảnh để gây chú ý hoặc níu chân một ai đó. Tôi nhâm nhi chai Ken và mơ hồ nhận ra rằng tôi đã lầm.

Tôi hướng mắt lên sân khấu khi không khí của bữa tiệc âm nhạc này đã chuyển sang thứ âm nhạc nhẹ nhàng. Mọi thứ như lắng xuống và không khí ồn ào đã thay vào đó là sự sâu lắng trong từng nốt nhạc. Chút men của chai Ken ngấm dần vào họng và đi xuống cổ, bỗng nhiên người phục vụ mang ra cho tôi một đồng ken nữa, hơi ngạc nhiên khi mình không hề có nhu cầu. Anh ta đưa tay hướng về phía bàn đối diện, một ai đó muốn mời tôi.

- Tôi bật nắp một chai Ken cho tôi và cầm sang bàn đối diện. Dù sao cũng phải diện kiến kẻ đã có lòng tốt.
- Trong thứ ánh sáng rất ảo và thứ âm nhạc đang ngập tràn, hơi chệnh choáng với hơi men, tôi lơ mơ nhận ra rằng khuôn mặt tôi đang tiến đến gần rất quen.

- Chào cô!

Hoàng Sơn nâng chai Ken lên và khẽ chạm nhẹ vào chai Ken trên tay tôi.

- Rất vui vì được gặp cô ở đây. Uống mừng vì điều đó thôi!

Khuôn mặt ngạo nghễ của anh ta khác hoàn toàn với con người đã từng làm việc với tôi cách đây mấy ngày. Đứa con gái trát mặt bột phấn ngồi bên cạnh khẽ gục đầu vào anh ta. Tôi liếc sang cô ả và cười khẩy. Hoàng Sơn thấy vậy rồi ra hiệu cho cô ta tránh ra chỗ khác.

- Không ngờ đạo diễn bận bịu công việc những cũng có thời gian đến những chỗ như thế này.
- Còn cô là một biên kịch tài năng và có tiếng tăm cơ mà. Uống mừng vì điều đó thôi. Anh ta lại gạ gẫm tôi uống.

Tôi cũng chẳng kiêng nể gì ngồi tu cạn chai Ken thứ hai. Lâu rồi tôi đã quên vị này và cả thêm chuyện trở về thế giới vốn dĩ thuộc về mình khiến cho tôi cảm giác lâng lâng. Thêm một cộng sự đang ngồi cùng ở đây thì điều đó đúng là phải uống và để ăn mừng rồi.

Tôi và Hoàng Sơn chẳng nói gì với nhau cả. Tôi và anh ta cứ thế uống, 1 chai, hai chai, ba chai, bốn chai... Tôi hơi choáng, hình như cơ thể tôi đang cảm thấy không thể nào chịu đựng thêm được nữa.

Trong tiếng nhạc chát chúa và thứ ánh sáng laser chiếu sáng quay cuồng, tôi bỗng thấy tai mình ù đi và mọi thứ xung quanh như đang mờ nhòe. Tôi cô đơn biết bao nhiêu, tôi mệt mỏi biết bao nhiêu. Và có một điều hiển nhiên là tôi đang nhớ Minh. Tôi đã trở lại là chính tôi nhưng vẫn còn đó là khoảng rộng trong tim và tôi dường như không thấy niềm vui. Hoàng Sơn nhìn tôi với vẻ khó hiểu và tôi ghét cái nhìn đó từ anh ta.

- Hoàng Sơn! Tôi bỗng giật mình bởi một cô nàng đang hầm hầm đứng trước mặt. Tôi không hiểu chuyện gì mà cô ta có vẻ giận dữ như vậy, Hoàng Sơn vẫn có vẻ rất đắc ý.

- Anh bỏ tôi để đến với con nhỏ này hả? Đã bao nhiêu lần tôi tha thứ cho anh rồi? Cô ta dường như gào lên. Bao nhiêu lần rồi ai biết không hả?

Tôi cười khẩy, tôi đang được chứng kiến một vụ đánh ghen và có vẻ như tôi cũng là yếu tố có liên quan.

Hoàng Sơn cũng tỏ thái độ không kém, anh ta cầm chai Ken đưa cho tôi và khẽ cách ta hiệu cho tôi uống. Thái độ của anh ta như thể không hề có cô ả này ở trước mắt. Tôi sắp được chứng kiến một vụ khá hay ho đây.

Cô ả như điên lên rồi lao đến đẩy hết mọi thứ bia, rượu, cốc chén trên bàn trước mặt và giằng lấy chai bia trên tay tôi quăng ra xa. Cô ta như một con hổ dữ lao đến tấn công tôi, giật mạnh tóc và cào cấu tôi. Tôi chẳng kịp phản ứng gì chỉ biết mình đang bị đánh và ôm lấy mặt.

Hoàng Sơn và đám người ở đó lôi cô ả ra, mấy cô gái nữa đến xem tôi có bị sao không. Tôi ngẩng mặt lên, cười khẩy vào khuôn mặt đang trợn lên vì tức giận cực độ của cô ta. Dù chẳng liên quan gì đến Hoàng Sơn nhưng tôi muốn làm cho cô ả điên tiết bởi vì dù cô ta có lao vào đánh tôi thì người đàn ông mà cô ta yêu vẫn không thuộc về cô ấy. Anh ta không thuộc về tôi, nhưng hành động này là hành động ngu ngốc nhất mà tôi đã thấy. Tôi cũng yêu, tôi cũng ghen, nhưng tôi chẳng làm những điều ngu xuẩn như vậy.

- Cô hãy biến đi. Hoàng Sơn tức giận đẩy cô ả ra xa.

- Anh, em xin anh, em yêu anh, em yêu anh mà. Cô ả gào lên trong nước mắt rồi ngồi sụp xuống sàn run rẩy.

- Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Nói vậy rồi Hoàng Sơn kéo tôi đi, tôi cứ đi theo anh ta, bàn tay Hoàng Sơn nắm vào cánh tay tôi chắc nịch. Nếu ở thêm đó nữa chắc tôi sẽ trở thành nạn nhân hứng chịu mọi uất ức của cô ả kia, và ai đoán được chuyện gì sẽ xảy ra cơ chứ.

Tôi theo Hoàng Sơn ra ngoài, anh ta gọi taxi và đẩy tôi vào.

- Tôi sẽ đưa cô về, xin lỗi vì mọi việc đã xảy ra.

- Anh đúng là kẻ đào hoa.

- Cô hiểu tôi được bao nhiêu mà nói với tôi như vậy chứ!. Anh ta quay mặt ra cửa kính rồi nhìn ra ngoài.

- Như vậy là đủ hiểu rồi.

Không ai nói với ai câu nào nữa, tôi đưa tay che miệng ngáp vì tối nay tôi uống khá nhiều. Tôi lôi điện thoại ra nhắn với Kun rằng rất tiếc khi tôi phải về trước do có vài chuyện, tôi cũng hứa hẹn nhất định lần sau sẽ ở lại và xem nhóm diễn.

- Cô thấy tôi xấu xa như vậy thật sao?

- Đúng vậy. Tôi đáp mà không cần suy nghĩ.

- Họ đều tự nguyện đến với tôi, tôi không ép buộc ai cả. Và tôi cũng không thể hiểu được tình yêu mà họ dành cho tôi là gì. Kìm kẹp và muốn tôi ở trong thế giới của họ ư? Xin lỗi, tôi không thể. Tiếng Hoàng Sơn cất lên chậm rãi.

- Nếu không muốn bước vào thế giới của họ thì đừng đứng có ở đó và ngắm nhìn. Cũng đừng làm tổn thương bất kỳ một ai cả. Khi người đàn ông mà họ yêu thương nhất quay lưng đi thực sự đau đớn lắm! Tôi cũng dịu giọng xuống.

Hoàng Sơn trầm ngâm và không nói gì thêm nữa. Tôi cũng chẳng muốn phải tranh cãi với anh ta, mọi lí lẽ giờ đều là thừa. Tôi chỉ muốn về nhà thật nhanh và leo lên giường ấm êm của mình và sáng hôm sau tỉnh dậy tôi có thể quên hết mọi thứ. Việc tôi bị đánh ghen nhằm như vậy chẳng hay ho gì cả.

Hoàng Sơn, dù có tài giỏi trong công việc như thế nào thì tôi vẫn không thể nghĩ tốt về anh ta. Điều đó là chắc chắn.

Và tôi, liệu có nhầm lẫn ở điều gì hay không khi tôi vẫn còn nhớ Minh da diết, tôi đã để tình yêu ấy ra đi, tôi đã tìm lại thế giới của mình?

5. Chương 5: Bộ Mặt Thật

Tôi hoàn thành xong kịch bản phim cho Hoàng Sơn, sau khi suy nghĩ tôi đã đổi tên rằng “Tình Đắng”. Từ hôm đó anh ta không can thiệp gì cũng như không liên lạc với tôi. Duy chỉ có hôm đoàn phim gặp mặt, tôi phải đến gặp các diễn viên chính để bàn bạc cụ thể thống nhất 1 số vấn đề nữa. Hoàng Sơn ngó lơ tôi, anh ta tập trung làm việc cao độ, tôi cũng có ý định bắt chuyện nhưng có lẽ việc để tôi chứng kiến cảnh đánh ghen nên tôi nghĩ anh ta ngại nên làm vẻ mặt như vậy.

Tôi quay lại với việc học ở trường, cuối tuần với lớp Biên Kịch, dường như mọi thứ vẫn chỉ đang là bước đầu tiên trong hành trình của tôi. Hồi hộp để chờ bộ phim sẽ ra mắt vào cuối năm, tôi tự nhận thấy mình khá may mắn khi được gặp Hoàng Sơn. Dù ấn tượng về cả hai chẳng mấy tốt đẹp.

Trở về với cuộc sống đời thường và nín thở chờ đón đứa con đầu tiên của mình.

Tôi trở về tôi, đứa con gái vẫn âm ỉ một nỗi đau sau khi tay người yêu.

Tôi trở về tôi, đứa con gái cô đơn và lạc lõng với một nỗi nhớ dài chẳng thể nào lấp đầy.

Tôi trở về tôi, những tháng ngày không có tên Hoàng Sơn cứ lặp đi lặp lại hàng nghìn lần trong đầu tôi.

* * *

Nghe tin Vy sẽ đi vào cuối tháng vì thế gia đình Vy có tổ chức tiệc chia tay. Tôi vắt óc suy nghĩ xem sẽ dành tặng Vy cái gì. Có lẽ tôi sẽ làm bánh, một việc không hẳn thành thạo nhưng tôi sẽ thử dù chẳng thích bếp núc giờ những giờ đã có động lực và tôi sẽ xắn tay áo vào làm bánh để tặng cô bạn thân yêu quý nhất trên đời này của tôi.

Ngày tổ chức tiệc mừng cho Vy tôi háo hức như thể đó là ngày vui của mình, dù biết rằng ngày đó cũng sẽ là ngày Vy sẽ đi xa. Chắc là tôi sẽ nhớ Vy lắm đây nhưng từ sâu thẳm trái tim mình tôi mong Vy được hạnh phúc. Cô ấy sẽ một cuộc sống hoàn toàn mới ở nơi khác dù sẽ khó khăn biết bao nhiêu.

Cuối cùng tôi cũng hoàn thành xong chiếc bánh để tặng Vy, chiếc bánh hình hoa năm cánh, bông hoa thể hiện sự may mắn. Tôi hí hửng đem đến tặng Vy và cô ấy dường như reo lên khi nhìn thấy tôi và trên tay là món quà đặc biệt.

- Bảo Anh, cảm ơn cậu!

Vy nói rồi ôm chầm lấy tôi xúc động, tôi nay trông cô ấy đẹp lộng lẫy trong chiếc váy trắng. Chẳng hiểu sao nhưng tôi chỉ thích Vy mặc style này, những lúc như vậy cô ấy rất giống thiên thần.

- Hy vọng là cậu thích nó. Tôi cười toe và bộc lộ niềm vui sướng. – Khi cậu đi, tớ sẽ nhớ cậu lắm đấy, đồ ngốc! Tôi vờ trách móc.

- Tớ cũng vậy. Vy cũng sụt sịt.

- Thôi, không được khóc hôm nay là ngày vui mà. Tôi vỗ nhẹ lên vai Vy rồi buông tay cô ấy ra. Tôi bảo Vy là ra đứng tiếp khách cùng bố mẹ chứ đừng đứng đây mà sụt sịt với tôi nữa. Cô ấy khẽ gạt đầu và bảo với tôi rằng sẽ quay trở lại nhanh thôi.

Tôi đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh mình. Toàn những người mà tôi chưa hề gặp bao giờ. Bố mẹ Vy có tiềm lực tài chính vì thế những mối quan hệ làm ăn của họ rất rộng rãi. Tôi tìm một chỗ để đứng và quan sát mọi thứ, tôi đưa mắt nhìn xem có Minh hay không. Anh ấy là một người mà gia đình Vy rất quý vì thế chắc chắn không thể không có mặt. Tôi tò mò muốn biết xem thời gian qua Minh ra sao.

- Cô cũng có mặt ở đây à?

Tôi giật thót mình khi có tiếng nói của ai đó bên cạnh mình.

- Là anh hả? Tôi tròn mắt nhìn, Hoàng Sơn đang đứng bên cạnh tôi.
- Tôi được mời tham dự vì chủ khu resort này sẽ tài trợ cho đoàn làm phim của chúng ta.
- Hả? Bộ phim của chúng ta sao?
- Đúng thế
- Sao tôi không được biết điều này.
- Tất nhiên là cô được biết sâu về chuyện này rồi, đây là việc riêng của hãng phim và nhà tài trợ.
- Ra là thế! Tôi gật gù.
- Cô đang kiếm ai à?
- Ủ, à.... Không... không kiếm ai cả. Tôi lỡ lời.
- Không phải cô đang kiếm người kia sao? Hoàng Sơn chỉ tay về phía cách chúng tôi không xa.

Tôi nhìn theo hướng tay và chết lặng “Minh ư? Sao anh ta biết mình đang kiếm Minh chứ?” Tôi há hốc mồm, cơ mặt tôi hết co rồi dần không khỏi ngạc nhiên.

- Sao anh... sao anh biết? Tôi lắp bắp.
- Tôi là người thông minh mà. Hoàng Sơn cười đắc ý.
- Tóm lại, anh là ai?
- Cứ bình tĩnh nào, tôi là ai không quan trọng, tôi là bạn cô
- Theo tôi được biết thì tôi và anh không coi nhau là bạn.
- Vậy là gì?
- Là người cần nhau.
- À, hay đây, đúng, công việc của tôi cần cô và cô cũng cần tôi. Cô nói đúng lắm. Tôi lạnh người nghe tiếng cười của Hoàng Sơn.
- Tóm lại, anh là ai?
- Thôi được rồi, trò chơi đến đây là kết thúc. Cô còn nhớ cách đây hơn 1 năm trong chuyến đi nghỉ ở Cát Bà không nhỉ. Hôm đó đoàn chúng tôi cũng được mời tham gia cùng. Quả thật lời mời khá hấp dẫn và việc được du lịch nghỉ dưỡng miễn phí thì chẳng còn gì có thể tuyệt hơn. Chuyến đi rất tuyệt nếu như không có một đứa con gái lạnh chanh, lấm mồm lấm miệng và nói không ngừng nghỉ suốt cả chuyến đi ấy. Và chẳng may tôi ngồi bên cạnh cô ta, mặc dù đã trùm mũ kín đầu nhưng chẳng thể nào có thể yên tĩnh một chút để chợp mắt một chút. Suốt đêm hôm trước tôi đã phải làm việc cật lực và chuyến nghỉ dưỡng hơi mang tính chất miểng cưỡng này chẳng có gì thú vị khi có một kẻ ồn ào bên cạnh.
- Ôi, thì ra... Tôi há hốc mồm và cố nhớ lại những gì cách đây hơn 1 năm trong chuyến đi ấy.
- Tôi cũng chẳng chú ý gì đến cái kẻ lấm mồm đó đâu, nếu như thấy cô ta cứ xun xoe và cố ý làm mọi cách để lảng tránh theo một anh chàng tên gì nhỉ, à nhớ rồi, anh ta tên Minh.

Tôi như chết lặng đi sau từng câu nói của Hoàng Sơn, thì ra cách đây hơn 1 năm anh ta đã biết đến tôi rồi.

- Tôi cũng sẽ không quan tâm nếu như gã tên Minh kia hơi có chút khó chịu và bất đồng trong cách làm việc với đoàn chúng tôi. Và tôi tự dừng lại có suy nghĩ rằng, cô thật đáng thương nếu như bỏ công sức ra để yêu một người như thế. Anh ta có thể là người tốt, nhưng anh ta với cô quá khác biệt.
- Trời ơi, vậy

- Tôi cũng không tin mình có thể gặp lại cô gái ồn ào ngày nào, và những gì cô ta viết trong kịch bản khiến tôi phải chú ý. Thêm nữa tôi lại gặp đúng lúc cô ta đang thất tình và trong đầu luôn lo sợ không dám làm những gì mình thích. Hoàng Sơn nhún vai tỏ vẻ bất lực.

Tay tôi bỗng run run, mọi kí ức về chuyến đi đó ào về, hoá ra Hoàng Sơn là kẻ chứng kiến mọi hành động của tôi khi đó. Và giờ nhắc lại, tôi đang nhìn về phía Minh, có một chút tiếc nuối cho tôi ở đó. Tôi đã từng làm rất nhiều thứ điên rồ, tôi đã từng yêu anh tha thiết, không, phải nói là chúng tôi đã từng như vậy. Dù có là khác biệt quá lớn nhưng tôi không thể nào tin được mọi thứ chỉ là một cơn say.

Tôi đứng cạnh Hoàng Sơn, kẻ đã chứng kiến tôi bắt đầu tình yêu với Minh như thế nào. Và giờ, anh ta đang đứng nhìn chúng kết thúc. Chẳng lẽ tôi và Hoàng Sơn có quá nhiều duyên nợ đến thế sao?

Tôi chưa bao giờ tin vào định mệnh bởi định mệnh mọi thứ có sự sắp đặt trước. Nhưng đúng là tôi và Hoàng Sơn đây là định mệnh hay mối duyên mà ông trời cố tình tạo ra để trêu đùa tôi?

Và tại sao, anh ta lại hiểu tôi đến từng chân tơ kẽ tóc như thế. Chẳng phải chúng tôi chỉ dừng lại ở mối quan hệ công việc thôi sao?

Cảm giác hơi ngọt ngào nên tôi nói tôi cần ra ngoài, Hoàng Sơn khẽ gật đầu rồi anh ta cũng tìm đến những vị khách khác để có thể trò chuyện. Tôi tìm một góc thoáng mát khuất sau vườn để tránh mọi ánh nhìn hướng về cái vẻ mặt không thể nào tệ hơn của tôi lúc này. Mọi bí mật đã bị Hoàng Sơn lột sạch, thêm cả việc tôi nhìn thấy Minh đứng trước mặt mình mà tôi không thể làm gì hơn, tôi không thể ra chào hỏi anh một tiếng, càng không thể biểu lộ sự thân thiết ít nhất mang tư cách bạn bè.

Có một cái gì đó chạy dọc cơ thể tôi và nghẹn lại ở cổ họng. Tự dưng khoé mắt tôi cay xè và tất cả mọi thứ như đang nhoè đi trước mắt.

- Em nói với Bảo Anh mọi chuyện của chúng ta đi. Em sắp đi rồi và anh không muốn chúng ta phải lén lút như vậy nữa. Tôi nghe có ai đó nhắc đến tên mình.

- Không, em không đủ can đảm. Tiếng một ai đó rất quen, quen lắm, tiếng nói này có lẽ sống đi chết lại hàng ngàn lần tôi cũng không quên được.

- Nếu em không nói với Bảo Anh trong tối nay, anh sẽ nói với cô ấy. Người con trai kia cất tiếng và lấy hai tay ghì chặt lấy cô gái khuôn mặt đang hoảng sợ.

- Hai người... Tôi cất tiếng khàn đặc của mình.

Họ rời nhau ra, ngơ ngác nhìn tôi, sự xuất hiện của tôi giống như quả bom đang được châm ngòi nổ.

- Thì ra mọi thứ đều là vở kịch mà tôi được hai người giật dây sao. Tôi thấy nước mắt của mình cứ thế lăn chã rơi. Bàn tay tôi run run.

- Bảo Anh, tớ xin lỗi. Vy chạy đến nắm lấy tay tôi và cúi đầu.

- Bảo Anh, em nghe bọn anh giải thích đã. Minh hốt hoảng không kém.

- À, thì ra giờ là “bọn anh” cơ đấy. Tôi phá lên cười.- Tôi đã làm gì sai ư mà lại người biết cuối cùng thế này? Vy, cậu không phải là bạn thân của tớ sao? Còn anh, tình yêu với tôi có đúng chỉ là cơn say nắng hay không? Tôi nấc nghẹn lên mà không thể nào nói thêm được nữa.

- Hãy nghe tớ nói đã. Vy như van nài tôi.

- Đủ rồi, tớ không còn muốn nhìn mặt cậu nữa, cả anh nữa.

Tôi cất bước bỏ chạy xa ra khỏi ngôi nhà đang đầy ánh sáng, âm nhạc, tiệc tùng, những khuôn mặt và nụ cười đáng sợ kia. Không cần nhìn lại nhưng tôi cũng biết rằng Minh đang ôm lấy Vu run rẩy trong vòng tay của anh ta.

Mọi thứ đều là giả dối cho đến phút cuối cùng.

Tôi cứ chạy, chạy đi và chạy mãi.

Con đường đen kịt loáng thoáng những ánh đèn và mọi thứ trở nên chao đảo.

“ Kít” Có tiếng xe phanh lại chặt trước mặt tôi. Tôi nhả nhào xuống đường, hai đầu gối mài xuống mặt phẳng đau rát. Nhưng hiện thời tôi còn quan tâm được gì nữa, khi nỗi đau trong tim tôi chất chứa?

“ Đi với tôi!” Hoàng Sơn vút cho tôi chiếc mũ bảo hiểm rồi, tôi đón lấy chiếc mũ vô thức. Hoàng Sơn từ đâu xuất hiện và đuổi theo tôi không lí giải nổi mà hiện giờ anh ta là người duy nhất ở bên tôi. Tôi chẳng ngần ngại leo lên sau xe. Anh ta có thể là kẻ đào hoa, kẻ đáng ghét, kẻ miệng lưỡi độc ác nhưng ít nhất anh ta không lừa tôi.

Tiếng xe lao đi vun vun trong đêm, tôi ôm chặt lấy Hoàng Sơn, đặt cằm lên phía lưng anh và hướng mắt về con đường phía trước,

Mọi thứ mì mịt và đen tối một cách đáng sợ.

Nhưng chiếc xe vẫn vun vút lao đi.

Gió hun hút qua tấm chắn bảo vệ của mũ bảo hiểm, những giọt nước mắt của tôi rơi xuống và bị gió hun hút cuốn trôi.

Một lúc lâu sau, tôi đã cạn kiệt nước mắt và không thể nào khóc được nữa

6. Chương 6:

Xe chạy suốt đêm tôi ngủ gục trên vai Hoàng Sơn từ lúc nào không hay, hai bàn tay tôi vẫn ôm chặt lấy anh không hề rời ra. Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang đứng trước biển, bình minh mới chớm ở phía đường chân trời chỉ là một quãng lửa nhỏ xíu thôi. Chỉ vài phút sau đó quãng lửa ấy trở nên hùng vĩ vô cùng, tôi ngỡ ngàng, dường như mọi chuyện xảy ra từ đêm qua tôi đã quên sạch.

- Nhìn em trông thật buồn cười. .. Hoàng Sơn đang nói đến vẻ mặt lấm lem mascara của tôi đây mà

- Hix... Tôi đưa tay lên mặt khẽ lau đi những vệt lem, giờ tôi mới để tâm đến bộ dạng của mình. Hai khoé mắt cay xè và xưng húp, tôi nhìn ra phía biển, buổi sớm gió thổi mạnh làm rối tung mái tóc. Tôi run rẩy trước luồng không khí mẫn mẫn và cái lạnh đang bao quanh.

Bỗng có một vòng tay ấm ôm chặt lấy bờ vai đang run rẩy của tôi. Tôi gục đầu vào vai anh- Hoàng Sơn, người đã ở bên tôi suốt một đêm qua, người tôi đã ngủ gục bên anh đi suốt con đường đen mịt mù và nơi chúng tôi đứng nay là trước mặt biển rực rỡ. Tôi òa khóc thật to, bỗng dưng cảm thấy mình như một đứa trẻ được vỗ về và yêu thương, bỗng dưng thấy mình không còn phải gồng mình lên để trở nên mạnh mẽ nữa, bỗng dưng cảm thấy thì ra bên mình cũng có một người... cũng có độc giống mình.

Mọi thứ mà tôi đã trải qua, những sự lừa dối, sự đánh mất niềm tin từ hai con người mà tôi yêu thương nhất. Với Vy, tôi không giận cô ấy, Vy quá thánh thiện. Còn Minh anh đủ lí do để có những quyết định. Họ không đáng trách, tôi chỉ cảm thấy tiếc nuối cho bản thân mình đã biết quá muộn và khi dừng lại tôi cảm giác đau đớn. Cái cảm giác mình giống như kẻ bị giật dây, kẻ mang ra làm trò cười cho người khác. Nhưng đúng là, họ phải ở bên nhau, tôi mới là kẻ phá đám.

Trước biển, bình minh rực rỡ, anh khẽ lấy tay lau nước mắt của tôi, Hoàng Sơn mỉm cười rồi nhẹ nhàng, anh cúi xuống...Tôi không rõ có phải do hoàn cảnh lúc này hay không nhưng mọi thứ giống như trong một giấc mơ tuyệt đẹp...

Anh đặt lên đôi môi tôi một nụ hôn, nhẹ nhàng, da diết, mạnh liệt. Giống như từng đợt sóng ào lên từng đợt giữa biển khơi bao la hùng vĩ.

Nụ hôn giữa gió ngày, giữa biển, giữa ánh sáng đỏ rực

Tôi không còn nghĩ được thêm gì nữa, mọi hình ảnh của Vy và Minh tan biết, tôi vòng tay ông lấy Hoàng Sơn và đón nhận nụ hôn đó. Những giọt nước mắt khẽ nhẹ nhàng rơi xuống và tôi cảm giác được vị mặn những cũng là bao nhiêu yêu thương ngọt ngào.

- Dừng khóc nữa nhé! Hoàng Sơn khẽ thì thầm vào tai tôi. Gió biển và sóng biển hòa vào nhau thành một thứ âm thanh ồn ào nhưng anh đủ gần để tôi vẫn cảm nhận được từng lời nói đó.

- Em có đang nhầm lẫn điều gì hay không? Tôi thẩn thớt.

Bàn tay Hoàng Sơn đan chặt vào những ngón tay tôi.

- Anh nghĩ là không... Hôm qua, mọi thứ anh đã chứng kiến tận mắt, và anh muốn được che chở cho em. Cũng như cách đây hơn 1 năm, anh vẫn thường hăm hực khi nhìn thấy em bên kẻ khác, dù đó mới chỉ là lần đầu gặp mặt.

- Liệu có giống những người con gái đã bên anh không? Tôi mỉm cười nhưng đầy nghi hoặc.

- Không... vì lần này là do anh tự nguyện đến với em. Hoàng Sơn khẽ hôn phớt lên má tôi và mỉm cười, tôi nhìn kĩ khuôn mặt anh lấp lánh ánh sáng bạc từ phía biển phản chiếu.

Tôi hoang mang với những gì vừa xảy ra với mình, nhưng trong tim nhen nhóm một dư vị ngọt ngào mà tôi chưa bao giờ trải qua. Tôi nghĩ đó mới là tình yêu dù mọi thứ đến quá nhanh.

7. Chương 7: Sau Một Giấc Mơ

Chúng tôi rời biển khi mặt trời lên cao. Chiếc xe của Hoàng Sơn lao về hướng thành phố.. Tôi vẫn ôm chặt anh ấy và hướng mắt về con đường xa tít tắp. Và tôi biết rằng, con đường này đã có đích đến.

Tôi trở về thành phố lúc gần chiều, mọi thứ lùi xa và tôi biết mình vừa tỉnh giấc sau một giấc mơ. Giờ là lúc tôi phải đối mặt với hiện tại, tôi mở điện thoại, có rất nhiều điện thoại và tin nhắn từ Vy, cô ấy muốn gặp tôi trước khi đi. Tôi chần chừ và khẽ gấp máy điện thoại lại. Hoàng Sơn đưa tôi đến điểm hẹn, anh dừng xe bỏ chiếc mũ bảo hiểm ra rồi bảo tôi.

- Có muốn anh đi cùng không?

- Em muốn đi một mình.

- Vậy tùy em, nhớ điện cho anh khi về đến nhà. Hoàng Sơn dịu dàng rồi hôn nhẹ lên má tôi trước khi anh phóng đi.

Tôi khẽ mỉm cười và vẫy tạm biệt anh. Thì ra, người con trai này dịu dàng và ấm áp thế. Hình như mọi ác cảm về anh từ trước tới giờ tôi đã lằm. Và tôi, thú thật rằng tôi cũng đã bị anh thu hút, dù có ác cảm đi chăng nữa nhưng nhớ lại mọi chuyện anh vẫn khiến tôi phải để tâm đến. Thì ra, người tôi vẫn nghĩ đến nhiều đó là anh, mặc dù là công việc mặc là dù là uất ức nhưng anh vẫn luôn hiện hữu trong tâm trí tôi. Và may mắn thay tôi đã nhận ra điều đó hoặc là do anh đã chủ động nhẹ nhàng đến bên tôi.

Có thể tôi và Hoàng Sơn giống nhau, tôi như là Gió, anh như những đám Mây nhẹ nhàng. Mây luôn vui đùa và rong chơi cùng gió. Mây và Gió phải ở bên nhau và chúng tôi duyên nợ là phải thuộc về nhau.

Tôi gặp Vy ở Bơm, lần này không phải chỉ là mình cô ấy mà cả Minh. Tôi giữ một thái độ trầm tư, họ nhìn tôi có phần dè dặt, ánh mắt Minh nhìn tôi ái ngại còn Vy cúi đầu như người có lỗi.

- Đừng cảm thấy có lỗi với tớ, hai người hãy sống hạnh phúc. Tôi đưa mắt về phía Minh. – Chỉ là hơi shock khi là người biết cuối cùng, nhưng tớ đã hiểu ra được nhiều điều lắm. Và tớ cũng đã tìm thấy người tớ thật sự cần.

- Bảo Anh... tớ xin lỗi!

- Không ai có lỗi ở đây cả. Tôi nhẹ nhàng.

- Xin lỗi em, đáng ra anh phải là người nói với em. Minh cất lời.

- Thôi, cười lên nào, nói chuyện khác đi. Tớ không muốn vì chuyện này mà tớ đánh mất đi người bạn thân yêu quý nhất của mình, và em, cũng không muốn phải nghĩ xấu về anh!

Cả ba chúng tôi ngồi nói chuyện cởi mở hơn. Tôi mỉm cười và thấy lòng thanh thản kì lạ. Nhìn Vy và Minh bên nhau tôi thấy mình hạnh phúc. Họ đúng là sinh ra là dành cho nhau.

Mọi việc dường như đã qua nhanh lắm rồi, và quá khứ đã khép lại. Trong trái tim tôi lại một trái tim đang nhen nhóm một thứ tình yêu rất ngọt ngào.

* **

Cuối cùng Vy cũng đi du học, và cô ấy hứa hẹn sẽ về thăm nhà vào dịp Tết. Hôm tiễn Vy đi tôi không đến được vì có cuộc họp báo ra mắt “Tình Đắc”. Với Hoàng Sơn, khi làm việc chúng tôi vẫn có những cuộc tranh cãi nảy lửa, chẳng ai chịu nhường ai chút nào. Tôi vẫn theo việc học ở trường đại học và ngoài ra vẫn cố gắng ngày đêm tạo ra những kịch bản hấp dẫn. Và chưa bao giờ tôi có ý định từ bỏ niềm đam mê này, với Hoàng Sơn anh cũng để cho tôi tự quyết định và theo đuổi mục tiêu mà tôi đặt ra. Tôi cũng không muốn bó buộc anh phải luôn đi bên cạnh mình mà chỉ đơn giản là sau mọi mệt mỏi anh và tôi có thể mỉm cười để đến với nhau. Mối quan hệ giữa tôi và Hoàng Sơn chỉ mình tôi và anh biết. Sau công việc hai chúng tôi vẫn có những buổi hẹn hò lãng mạn, dự định gần nhất là sẽ một lần nữa đến biển đón bình minh để kỉ niệm 3 tháng yêu nhau. Từ nọ hôn trước gió biển đánh dấu sự bắt đầu tình yêu chúng tôi vẫn chưa có cơ hội quay lại đó.

Tôi bắt tay vào viết lại câu chuyện của chính mình và khi tôi kể cho Hoàng Sơn nghe ý tưởng anh cũng rất thích. “ Nụ hôn trong gió” sẽ là bộ phim thứ hai chúng tôi cùng tạo nên. Tôi, Hoàng Sơn, giữa tình yêu, công việc và niềm đam mê, chúng tôi giống nhau ở rất nhiều thứ. Tôi và anh không có những qui tắc cũng chẳng có sự ràng buộc mà thay vào đó là sự quấn quýt bên nhau.

Tôi mãi mãi là cơn gió mát lành đi bên cạnh anh – đám mây lang thang và phiêu lãng. Và nếu như cây luôn cần mặt đất thì mây và gió cũng mãi mãi cần nhau. Tôi không nghĩ quá nhiều đến tương lai xa xôi, nhưng hiện tại ngọt ngào êm đềm này chắc chắn ngày mai tươi sáng sẽ đến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-trong-gio>